

Sygn. akt II K 76/17

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu K. S.

po rozpoznaniu w dniach dniu: 30 czerwca 2017 r., 3 sierpnia 2017 r.

sprawy

D. A. syna P. i I. z domu B.,

ur. (...) w O..

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 27 grudnia 2011 roku do dnia 22 lipca 2012 roku prowadząc Kancelarię (...) z/s w K., działając z góry powziętym zamiarem przywłaszczył przekazane mu na mocy zawartej z G. Z. w dniu 27 maja 2011 roku umowy zlecenia usługi prawnej polegającej na dochodzeniu roszczeń finansowych, pieniądze w łącznej kwocie 92.155,31 zł w ten sposób, że pomimo wpływu uzyskanych w imieniu G. Z. na konto jego Kancelarii kwot pieniężnych nie przekazywał ich na konto klienta wbrew wiążących go zapisów cytowanej umowy o niezwłocznym przekazywaniu środków pieniężnych, nie później niż w ciągu 5 dni roboczych od dnia wpływu środków na konto Kancelarii, a więc nie wywiązał się z ciążącego zobowiązania, a następnie wzywany do zwrotu uzyskanych środków zwrotu tego nie dokonał i przywłaszczył wyżej wymienioną kwotę, czym działał na szkodę G. Z..

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniach od 20 grudnia 2011 roku do 22 stycznia 2012 roku prowadząc Kancelarię (...) z/s w K., działając z góry powziętym zamiarem przywłaszczył przekazane mu na mocy zawartej z R. C. w dniu 4 kwietnia 2011 roku umowy zlecenia usługi prawnej polegającej na dochodzeniu roszczeń finansowych, pieniądze w łącznej kwocie 11.358,08 zł w ten sposób, że pomimo wpływu uzyskanych w imieniu R. C. na konto jego Kancelarii kwot pieniędzy nie przekazywał ich na konto wbrew wiążących go zapisów cytowanej umowy o niezwłocznym przekazywaniu środków pieniężnych, nie później niż w ciągu 5 dni roboczych od dnia wpływu środków na konto Kancelarii, a więc nie wywiązał się ze swojego zobowiązania i przywłaszczył wyżej wymienioną kwotę, czym działał na szkodę R. C..

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

przy czym – z uwagi na działanie w warunkach ciągu przestępstw – w zw. z art. 91 § 1 k.k.

1. oskarżonego D. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za te czyny na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,
3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonania prawomocnych orzeczeń: Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 19 marca 2013 roku w sprawie I C 1141/12 i Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie I A Ca 846/13 i A Cz 989/13 oraz Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 25 września 2015 r, w sprawie V Gc 879/15 w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku skazującego,
5. na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na egzekwowaniu wierzytelności na okres 3 (trzech) lat,
6. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. Z. kwotę 5500 zł, tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie,
7. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2030 złotych tytułem kosztów sądowych.

II K 76/17

UZASADNIENIE

Dnia 27 maja 2011 roku, pokrzywdzony G. Z. zawarł pisemną umowę zlecenia z oskarżonym D. A., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w K., dotyczącą dochodzenia roszczeń finansowych wobec jego kontrahenta S. O., który nie zapłacił mu za dostarczony towar. G. Z. zobowiązał się do udzielenia pełnomocnictwa upoważniającego do reprezentowania i prowadzenia wszelkich czynności w toku postępowania sądowego a także zabezpieczającego i egzekucyjnego. Powyższe pełnomocnictwo udzielone zostało radcy prawnemu M. K. (1). W świetle § 6 pkt 2, postanowień umowy, kancelaria (...) zobowiązana była do niezwłocznego przekazania pokrzywdzonemu wyegzekwowanych środków pieniężnych. Analogiczne rozstrzygnięcie znalazło się w umowie o świadczenie usług windykacyjnych, podpisanej tego samego dnia z D. A. reprezentującym firmę (...) Sp. z o.o. W umowie zawarto również postanowienie dotyczące wynagrodzenia należnego oskarżonemu w wysokości kosztów zastępstwa prawnego ustalonego przez właściwy organ. Podstawa zapłaty należnego wynagrodzenia miała być faktura VAT wystawiona przez Kancelarie. Koszty sądowe i egzekucyjne miały obciążać powoda (wierzyciela). W wyniku złożonych do Sądu Rejonowego w Kaliszu, czterech pozwów przeciwko S. O., Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakazy zapłaty w sprawach: V GNc 3433/11 w dniu 29 lipca 2011 roku, V GNc 3434/11 w dniu 12 lipca 2011 roku, V GNc 3435/11 w dniu 19 sierpnia 2011 roku oraz GNc 3438/11 w dniu 28 lipca 2011 roku.

Dowód: umowa zlecenia k. 24-25, umowa o świadczenie usług windykacyjnych, k. 26- 27, pełnomocnictwo wystawione na rzecz radcy prawnego M. K. (1) oraz D. A., k.63, pełnomocnictwo D. A. na rzecz radcy prawnego M. K. (1), k 64, informacja komornika, k.65, wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, k.66 i Krajowego Rejestru Urzędowego Podmiotów (...), k. 112, zeznania świadka G. Z., k.74-75 393v -394v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. A., k. 290-292,325-326, 392-393v

Na skutek uzyskania tytułów wykonawczych przez G. Z. przeciwko dłużnikowi S. O. i złożonych we wrześniu i listopadzie wniosków o wszczęcie egzekucji, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Lipnie – R. D. (1), przekazał łącznie kwotę 160.560,97 zł, uzyskaną w toku egzekucji na konto D. A.. Pieniądze te przekazywane były na konto w okresie od 22 grudnia 2011 roku do 17 lipca 2012 roku. Kwota 4.253,91 została natomiast wpłacona do depozytu sądowego. Z powyższej kwoty D. A. przekazał pokrzywdzonemu G. Z. jedynie kwotę 45.045,18 zł. Oskarżony rozpytywany przez pokrzywdzonego o przyczyny braku wpłaty zasłaniał się pomyłkowym przelewem na inne konto. W pewnym okresie przestał odbierać od pokrzywdzonego telefony i unikał z nim jakiegokolwiek kontaktu.

Do oskarżonego D. A. dnia 25 czerwca 2012 roku, wystosowano wezwanie do zapłaty pozostałej części wyegzekwowanej przez komornika a nie zwróconej kwoty, tj. 92.155, 32 zł. W wyniku braku pozytywnej reakcji na wezwanie, pokrzywdzony złożył do Sądu Okręgowego w Kaliszu pozew o zapłatę zaległej kwoty wraz z odsetkami i kosztami procesu. Wyrokiem tego sądu z dnia 19 marca 2013 roku, w sprawie oznaczonej sygnaturą I C 1141/12, uwzględniono powództwo, zasądając od D. A. na rzecz G. Z. kwotę 92.155,32 zł. W uzasadnieniu tego orzeczenia, przedstawiono ustalenia z których wynikało, iż pozwany D. A. w sposób bezprawny zatrzymał wyegzekwowane sumy. Po rozpoznaniu apelacji od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 roku, oddalił apelację i zażalenie.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z tytułem wykonawczym i pełnomocnictwem, k. 92- 96, zaświadczenie o dokonanych wpłatach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lipnie R. D. (1), k. 35-37,67-70, bankowe potwierdzenia dokonania przelewów przez komornika sądowego R. D., k. 38- 58 oraz firmy (...) Sp. z o.o., k. 59-62, wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 19 marca 2013 roku, w sprawie I C 1141/12, wraz z uzasadnieniem. k.5-6, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie I Aca 846/13, I Acz 989/13. k. 19- 21, informacja o prowadzonych postępowaniach komorniczych prowadzonych z wniosku G. Z., w sprawach KM 3220/11, KM 3577/11, KM 3303/11 wraz z kartami rozliczeniowymi i bankowymi potwierdzeniami przelewów, k. 139-159, opinia biegłego w dziedzinie rachunkowości przy SO w Kaliszu k. 232, zeznania świadka G. Z., k.74-75 393v-394v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. A., k. 290-292,325-326, 392-393v, opinia biegłego sądowego, k. 233.

Dnia 4 kwietnia 2011 roku, R. C. podpisał umowę z Kancelarią (...) § Wspólnicy z siedzibą w K.. Na podstawie umowy zlecił on oskarżonemu dochodzenie na drodze postępowania sądowego należności od dłużnika J. D., na podstawie tytułu wykonawczego w postaci sądowego nakazu zapłaty z dnia 16 października 2009 roku, sygn. akt I NC 40/09. Zarazem zawarł umowę o świadczenie usług windykacyjnych z firmą (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez Prezesa Zarządu D. A.. Pokrzywdzony udzielił pełnomocnictwa do reprezentowania w postępowaniu egzekucyjnym radcy prawnemu M. K. (1) oraz D. A., które łączyło się do przyjmowania na rachunek D. A. wpłat pieniężnych. Radca prawny M. K. (1) skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku w dniu 5 maja 2011 roku, wniosek o wszczęcie egzekucji ze zobowiązaniem do przekazywania wyegzekwowanych od dłużnika kwot na rachunek prowadzonej przez pozwanego kancelarii.

Pokrzywdzony próbował bezskutecznie uzyskać informację od pracowników kancelarii: oskarżonego i radcy prawnego M. K. (1) o stanie prowadzonego postępowania egzekucyjnego. W wyniku pisemnego zwrócenia się do radcy prawnego M. K. (1), uzyskał on informację, iż od 2011 roku nie współpracuje już z oskarżonym i nie posiada wiedzy o stanie prowadzonej sprawy R. C.. Natomiast Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łasku, poinformował go, że dokonał przelewu wyegzekwowanych kwot na podany rachunek bankowy w kwotach 313,27 zł w dniu 15 grudnia 2011 roku oraz 11.044,81 zł w dniu 17 stycznia 2012 roku i z tego względu kolejnym pismem pokrzywdzony wezwał radcę prawnego M. K. (1) do niezwłocznego zwrotu pobranych kwot. W odpowiedzi uzyskał informację, że pieniądze uzyskane z egzekucji wpłacane były na rachunek bankowy należący do D. A.. Mimo pisemnego wezwania oskarżonego do zwrotu bezprawnie zatrzymanych środków finansowych, oskarżony nie rozliczył się z pokrzywdzonym, w następstwie czego R. C. złożył przeciwko oskarżonemu do Sądu Rejonowego w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy pozew o zapłatę, po wcześniejszym wypowiedzeniu umowy zlecenia i ponownym wezwaniu do rozliczenia się z pobranych kwot wraz z ustawowymi odsetkami w terminie do 31 grudnia 2014 roku. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 25 września 2015 roku w sprawie V GC 879/15, zasądzono na rzecz R. C. kwotę 14.032, 60 zł wraz z odsetkami (821,20 zł), kosztami (705,00 zł).

Dowód: umowa zlecenia, k. 199-199v, umowa o świadczenie usług windykacyjnych, k. 200-200v zawiadomienie, k. 189-190, wniosek egzekucyjny, k.204, informacja o stanie sprawy, k. 206 i 211 wezwanie, k. 210, zaświadczenie o dokonanych wpłatach komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. (2), k. 192 i 223, pozew, k.193-198, wezwanie do rozliczenia, k. 220, wypowiedzenie umowy zlecenia wraz z wezwaniem do zapłaty, k. 222, wyrok w sprawie V GC 879/15, k. 333, dokumentacja z postępowania egzekucyjnego, k. 328-332, zeznania świadka R. C., k. 429, częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. A., k. 290-292,325-326, 392-393v, opinia biegłego, k. 232.

Oskarżony D. A. posiada wykształcenie wyższe. Jest magistrem administracji. Zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. w J. z dochodem 1450 zł netto miesięcznie. Rozwiedziony. Na utrzymaniu posiada syna w wieku 16 lat. Bez majątku. Nie karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.392, informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k.314.

D. A. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do winy. Stwierdził, iż było tak jak jest opisane w zarzucie. Wyjaśnił, że pomimo obowiązujących go z klientami umów, nie przelał na ich konto wskazanych w zarzucie kwot pieniędzy i dlatego dalej jest ich dłużnikiem pokrzywdzonych. Rozwijana przez niego działalność gospodarcza wiązała się z zatrudnieniem przedstawicieli handlowych na terenie Polski, oraz pracowników administracyjnych w siedzibie kancelarii. Zatrudnienie przedstawicieli wiązało się z wysokimi kosztami: wyposażeni oni byli w samochody, telefony, laptopy. Również wysoko był koszt utrzymania samej kancelarii. Nastąpił okres, że nie posiadał wyegzekwowanych należności w takich kwotach, by prowizje pokryły jego zobowiązania. Jednakże nie zaprzestał swojej działalności, gdyż wówczas zostałby jedynie ze zobowiązaniami. Od przedstawicieli słyszał zapewnienia, iż sytuacja niebawem się poprawi.

Taka była sytuacja w obu przypadkach, choć po okresie 2013 roku, gdy był zadłużony wobec G. Z., jak to wyjaśnił „poszło już lawinowo” i zadłużenia zaczęły się pogłębiać. Potwierdził, że toczyły się egzekucje na rzecz R. C. i G. Z.. Egzekucje to po zakończeniu przez oskarżonego działalności są bezskuteczne. Podał, że nie miał majątku, którym mógłby zaspokoić wierzycieli. Pomimo tego podjął spłatę zadłużenia wobec obu pokrzywdzonych w miarę możliwości finansowych. Obecnie pracuje i będzie starał się oddać przywłaszczone pieniądze. Nie ma własnego majątku, ale mógłby wpłacić kwotę 25.000 zł tytułem poręczenia majątkowego.

Podczas kolejnych wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym ponownie przyznał się do winy, podtrzymując wcześniej złożone wyjaśnienia. Dodał, że w swojej działalności wykorzystywał rachunek bankowy w (...) Agricole, którego właścicielem jest jego matka. Posiadał również swoje konto również w tym banku. Z rachunków tych korzystał również w życiu codziennym, gdyż nie chciał zakładać kolejnego rachunku. Nie planował w okresie objętym zarzutem i późniejszym zakończenia działalności, gdyż długo wierzył, iż uda mu się spłacić należności. Żałował tego co się stało z powodu braku doświadczenia w prowadzeniu takiej działalności. Podjął ryzyko, a w rezultacie czego nie udało mu się z rozliczyć z wierzycielami. Zarazem złożył wniosek w trybie art. 335§1 k.p.k. o dobrowolne poddanie się karze.

W wyniku sprzeciwu pokrzywdzonego w zakresie uwzględnienia wniosku i skierowania sprawy na rozprawę główna oskarżony nie przyznał się do winy. Potwierdził zawarcie umów z pokrzywdzonymi w zakresie windykacji, postępowania sądowego i egzekucyjnego. Odnośnie wysokości kwot wskazanych w zarzucie, nie wniósł zastrzeżeń i potwierdził, iż pieniądze te zostały przez komornika wyegzekwowane a on otrzymał wynagrodzenie w formie prowizji. Pieniądze trafiły na jego konto bankowe, którym dysponował. W tym czasie miał duże problemy finansowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Zatrudniał przedstawicieli, którym wypłacał wynagrodzenia i zapewniał laptop, telefon, samochód. Powstała sytuacja, że popadł w problemy finansowe, pieniędzy nie chciał przywłaszczyć, tylko pożyczyć, dysponować nimi i je zwrócić. W przypadku pokrzywdzonego G. Z. prowadził z nim rozmowy i częściowo się z nim rozliczył. Działał z przeświadczeniem, iż prowadzona działalność zacznie przynosić oczekiwane dochody. Wskazał na swoje zadłużenie z tytułu składek ZUS, zaległość wobec Urzędu Skarbowego. Chciał przeprosić pokrzywdzonych, gdyż nie przypuszczał, że tak się stanie, chyba z powodu braku doświadczenia i braku rozsądku. Kwota 100 tys. zł została przeznaczona została na bieżące wydatki, np. wynagrodzenia, czynsz, opłaty na program prawniczy typu Lex Polonika. Ta swoista „pożyczka” obowiązywać miała kilka miesięcy. Oskarżony wyjaśnił, że z jego konta prowadzona jest egzekucja na rzecz ZUS i US. Natomiast egzekucje na rzecz pokrzywdzonych zakończyły się jako bezskuteczne.

Wyjaśnienia oskarżonego w zasadniczej części, tj. dotyczącej przywłaszczenia powierzonych mu kwot, uznano za wiarygodne. W tym zakresie korespondują z zeznaniami świadków – pokrzywdzonych G. Z. oraz R. C. a nadto znajdują dodatkowe potwierdzenie w licznych dokumentach, w tym orzeczeniach sądów powszechnych. Natomiast wbrew twierdzeniom oskarżonego, brak było prawdomówności po jego stronie podczas kontaktu między nim a

pokrzywdzonym Z., który zeznał, iż oskarżony wskazywał, iż pieniądze nie zostały ściągnięte a później go „zwodził”, tłumacząc się pomyłkowym przelewem na konto innej osoby, aby później unikać z pokrzywdzonym kontaktów. Zaprzeczył aby prowadził z oskarżonym rozmowy w zakresie takim, jak to oskarżony przedstawił przed sądem. Natomiast po przegranej sprawie cywilnej, D. A. przysłał do niego prawnika ze swojej kancelarii, który zaproponował mu przejście wierzytelności wobec dłużnika A. , oferując „od ręki” kwotę 30.000 zł.

Sąd odrzucił również argument oskarżonego, iż przywłaszczenia dopuścił się na skutek braku doświadczenia, gdyż z zeznań choćby M. L. wynika, iż pracował on u oskarżonego w jego kancelarii już od 2003 roku i był to z wystarczający okres do nabycia sporego doświadczenia. Ponadto posiada wykształcenie wyższe i współpracował z osobami posiadającym wykształcenie prawnicze z wieloletnim doświadczeniem. Poza tym świadek L. złożył zeznania o charakterze ogólnym, wskazując na warunki pracy w kancelarii oskarżonego. Sąd za niewiarygodny uznał fragment jego zeznań w którym wskazał na okoliczność „dogadania się” oskarżonego z pokrzywdzonym Z., gdyż w tym zakresie przeczą temu przekonywujące zeznania tego ostatniego a także treść zeznań świadka M. S. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Potwierdzeniem zaprzestania spłaty należności, także na rzecz innych wierzycieli, były zeznania świadka D. B., który wynajmował oskarżonemu lokal przy ul. (...) w K.. Świadek ten również uzyskał prawomocny wyrok sądu zasądający kwotę z tytułu należnego czynszu, jednakże egzekucja komornicza wobec oskarżonego okazała się bezskuteczna a oskarżony wystawił nawet wobec niego po 2 latach bezzasadne faktury za czynności cywilnoprawne. Z zeznaniami tymi korelują zeznania G. O. (k.176-177). Natomiast świadek P. K. potwierdził jedynie, że oskarżony płacił mu należności za prowadzenie księgowości ze zwłoką.

Świadek M. S. potwierdziła, że była pracownikiem D. A. aż do wiosny 2016 roku. Opisała sytuację ekonomiczną firmy, w tym zamierzenia oskarżonego i związane z tym skutki finansowe. Świadek ten potwierdził, że pieniądze z egzekucji na rzecz pokrzywdzonego G. Z. wpłynęły na konto oskarżonego, jednakże wierzyciel otrzymał jedynie kwotę około 50.000 zł. Nie uczestniczyła w rozmowach pomiędzy nimi, ale jedynie od oskarżonego wiedziała, iż rozmawiał on ze Z. o odroczeniu terminu płatności. Za wiarygodne uznano zeznania świadka R. C., gdyż znajdują one potwierdzenie w zebranych dokumentach i w części wyjaśnieniach oskarżonego.

Za pomocne w rozstrzygnięciu sprawy uznano ujawnione w sprawie dokumenty a w szczególności dotyczące postępowań sądowych i egzekucyjnych, które były prowadzone przez i wobec oskarżonego a także stosownej dokumentacji pochodzącej od właściwych komorników sądowych. Podobnie sąd ocenił opinię biegłego sądowego w dziedzinie rachunkowości przy Sądzie Okręgowym w Kaliszu R. M.. Treść tych dokumentów nie była przez strony negowana, jak również nikt nie podważył ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje.

Wyżej zrekonstruowany stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów, nie może budzić wątpliwości. Oskarżony aczkolwiek jedynie na rozprawie formalnie nie przyznał się do winy, to jednak całościowa analiza jego wyjaśnień w połączeniu z resztą zebranego materiału dowodowego, była podstawą uznania jego winy w zakresie popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycje występku z art. 284 § 2 k.k. Według art. 284 § 1 k.k. Kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchoma lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast w wypadku przywłaszczenia sobie powierzonej rzeczy ruchomej, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Wskazać należy, iż powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę, bez prawa rozporządzania nim jak swoją własnością, z jednoczesnym konkretnym oznaczeniem sposobu jego wykonywania przez osobę, której rzecz jest powierzana. Rzecz ruchoma może zostać przekazana np. z poleceniem postępowania rzeczą w określony sposób (np. wręczenia pieniędzy z poleceniem wpłacenia na określone konto). Powierzenie rzeczy nie musi zostać dokonane bezpośrednio przez właściciela. Prawnie skuteczne i rodzące podstawy odpowiedzialności za sprzeniewierzenie jest także powierzenie sprawcy rzeczy przez osobę trzecią, działającą w imieniu i na rzecz właściciela.

Bezspornym jest, iż oskarżonemu zostały powierzone wskazane w akcie oskarżenia kwoty, które powinny zostać zwrócone na rzecz pokrzywdzonych a czego wbrew zawartej umowie, oskarżony D. A. nie uczynił. Przywłaszczone kwoty przeznaczył na inne cele, postępując z nim i jak z właściciel, naruszając przy tym prawo Z. Z. i R. C. do niczym nieskrepowanego rozporządzania nimi z mocy przysługujących im uprawnień właścicielskich. Sprawca działał z zamiarem bezpośrednim. Jego zachowanie było ukierunkowane na określony cel, którym było włączenie powierzonych pieniędzy do swojego majątku, czyli postąpienie z nią jak z własną rzeczą.

W konsekwencji oskarżonemu przypisano popełnienie dwóch czynów wypełniających dyspozycje art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. Sąd wymierzył karę za ciąg przestępstw w wysokości 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 §1 k.k. a w szczególności stopień winy na który składa się znaczna społeczna szkodliwość czynów a także wysokość powstałej szkody. Przy czym z uwagi na spełnienie się warunków z art. 4 §1 k.k. dotyczącego stosowania ustawy względniejszej i w konsekwencji także dotyczących zasad warunkowego zawieszenia kary, wykonanie orzeczonej kary na zasadzie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres lat 4 tytułem próby. Pomijając okoliczność, iż oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, to powyższe umożliwi oskarżonemu wykonanie nałożonego obowiązku polegającego na zobowiązaniu w trybie art. 72 §1 pkt 8 k.k., którego zamiar realizacji manifestował na rozprawie. Obowiązek ten dotyczy wykonania prawomocnych orzeczeń, uwzględniających uzasadnione roszczenia pokrzywdzonych a wynikające z przypisanych D. A. czynów. Okres wykonania tego zobowiązania określono na 1 rok. Możliwość orzeczenia tego rodzaju obowiązku i w takim trybie, została zaaprobowana w świetle orzecznictwa sądowego, gdyż w żaden sposób nie narusza art. 415§1 k.p.k. Wobec oskarżonego D. A. orzeczono na zasadzie art. 41§2 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na egzekwowaniu wierzytelności na okres 3 lat z uwagi, iż oskarżony prowadząc działalność gospodarczą został skazany za przestępstwo popełnione w związku z prowadzoną działalnością a ewentualne dalsze jej prowadzenie, zagrażałoby istotnym dobrom chronionym prawem, czego najlepszym dowodem było prowadzone niniejsze postępowanie. W celu periodycznej kontroli zachowania się oskarżonego w okresie próby, w tym w szczególności wykonania nałożonego na niego obowiązku w punkcie 4, oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. O kosztach pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego orzeczono z na zasadzie §11.ust.1pkt i ust. 2 pkt 3 w zw. z §15 ust.1 pkt 3 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku, w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800.), uwzględniając nakład pracy pełnomocnika a także długość trwania rozprawy.

Sąd na podstawie art.626 k.p.k. w zw. z art.627 k.p.k. zasądził od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. .